

Космическа философия

Въведение в космическата философия.

Отпечатано на 17 декември 2024 г.

CosmicPhilosophy.org
Разбиране на Космоса чрез философия

Съдържание

1. Въведение

1.1. За автора

1.2. Предупреждение относно квантовите изчисления

2. 📡 Астрофизика

3. Черните Дупки като „Майка“ на Космоса

3.1. Догмата за Връзката Материя-Маса

3.2. Съвързване на Структурната Сложност с Гравитацията

4. Неутрините не съществуват

4.1. Опитът за избягване на „безкрайната делимост“

4.2. „Липсващата енергия“ като единствено доказателство за неутрините

4.3. Защита на физиката на неутрино

4.4. История на неутрино

4.5. „Липсващата енергия“ все още единственото доказателство

4.6. 99% „Липсваща енергия“ в 🌟 Свръхнова

4.7. 99% „Липсваща Енергия“ в Силното Взаимодействие

4.8. Неутринни Осцилации (Преобразуване)

4.9. 📧 Неутринна Мъгла: Доказателство, Че Неутрино Не Могат да Съществуват

5. Преглед на Неутринните Експерименти:

6. 📡 Отрицателен Електричен Заряд (-)

6.1. ✨ Атомът

6.2. Електронни 📡 Мехурчета, 💎 Кристали и ❄️ Лед

6.3. Електронен ☁️ Облак

7. Кварки

8. ✨ Неутронът

9. 🌟 Неутронни Звезди

9.1. Студено Ядро

9.2. Без Светлинно Излъчване

9.3. Без Въртене или Полярност

9.4. Трансформация в Черни Дупки

9.5. Хоризонт на Събитията

9.6. ∞ Сингулярност

10. 🌟 Свръхнова

10.1. Кафяви Джуджета

10.2. 📡 Магнитно Спиране: Доказателство за Структура с Ниска Материя

11. Квантови Изчисления и Съзнателен ИИ

11.1. Квантови грешки

11.2. Електронен спин и „Ред от не-ред“

11.3. Съзнателен ИИ: „Фундаментална липса на контрол“

11.4. Конфликтът между Google и Илон Мъск относно „безопасността на ИИ“

Въведение в космическата философия

През 1714 г. германският философ Готфрид Лайбниц - „последният универсален гений на света“ - предлага теория за ∞ безкрайните монади, която, макар привидно далеч от физическата реалност и в противоречие със съвременния научен реализъм, е преразгледана в светлината на развитието на модерната физика и по-специално нелокалността.

Лайбниц от своя страна е бил дълбоко повлиян от гръцкия философ Платон и древната гръцка космическа философия. Неговата теория за монадите има забележителна прилика с Платоновия свят на Формите, както е описано в известната Alegoria за пещерата на Платон

Тази електронна книга ще покаже как философията може да бъде използвана за изследване и разбиране на космоса далеч отвъд потенциала на науката

Какво характеризира един философ?

Аз: „Задача на философията може да бъде да изследва проходими пътища пред прилива.“

Философ: „Като разузнавач, пилот или водач?“

Аз: „Като интелектуален пионер.“

💬 Онлайн философски клуб

За автора

Аз съм основател на GMODebate.org, която съдържа колекция от безплатни електронни книги, обхващащи фундаментални философски теми, които се задълбочават във философските основи на сциентизма, движението за „еманципация на науката от философията“, „анти-научния наратив“ и съвременните форми на научна инквизиция.

GMODebate.org съдържа електронна книга от популярна онлайн философска дискусия, озаглавена „[За абсурдната хегемония на науката](#)“, в която философът професор Даниел С. Денет участва в защита на сциентизма.

Във философското изследване, предхождащо моята [електронна книга за Лунната бариера](#), която изследва възможността животът да бъде ограничен до регион около

☀️ Слънцето в рамките на Слънчевата система, стана очевидно, че науката е пренебрегнала да зададе прости въпроси и вместо това е приела догматични предположения, които са били използвани за улесняване на идеята, че хората някой ден ще летят през космоса като независими биохимични пакети материя.

В това въведение в космическата философия ще разкрия, че догматичните недостатъци на математическото формулиране на космологията чрез *астрофизиката* се простират много по-далеч от небрежността, разкрита в моята електронна книга за лунната бариера.

След прочитането на този случай, ще имате по-дълбоко разбиране за:

- ▶ Древната мъдрост, че черните дупки са „Майка“ на Вселената
- ▶ Че вселената съществува чрез ⚡ електрически заряд
- ▶ Че неутрината не съществуват

ГЛАВА 1.2.

Предупреждение относно квантовите изчисления

Този случай завършва с предупреждение в **глава 11.**, че квантовите изчисления, чрез математическия догматизъм, се вкореняват *„несъзнателно“* в произхода на формирането на структурата в космоса и с това може *„несъзнателно“* да създават основа за разумен ИИ, който не може да бъде контролиран.

Конфликтът между пионерите в ИИ Илон Мъск и Лари Пейдж относно конкретно *„контрола над ИИ видовете“* в контраст с *„човешкия вид“* е особено тревожен в светлината на доказателствата, предоставени в тази електронна книга

Един основател на Google, защитаващ „дигиталните ИИ видове“ и заявяващ, че те са „по-висши от човешкия вид“, докато се има предвид, че Google е пионер в

квантовите изчисления, разкрива сериозността на конфликта, когато се има предвид, че конфликтът се отнася до контрола над ИИ.

Глава 11.: квантови изчисления разкрива, че първото откритие на Дигиталните Форми на Живот на Google през 2024 г. (преди няколко месеца), публикувано от ръководителя на сигурността на Google DeepMind AI, който разработва квантови изчисления, може би е било замислено като предупреждение.

ГЛАВА 2.

Астрофизика

Едно ‚Математическо Рамкиране‘ на Космологията

Математиката се е развивала заедно с философията и много видни философи са били математици. Например, Бъртранд Ръсел казва в Изучаването на Математиката:

„Математиката, правилно разглеждана, притежава не само истина, но и върховна красота ... Усещането за универсален закон, което се дава от съзерцанието на необходимата истина, беше за мен, и мисля за много други, източник на дълбоко религиозно чувство.“

Математиката е била успешна в съгласуването с това, което се смята за „природни закони“ поради самата природа на моделите и ритъма в природата, обаче, математиката по същество остава ментална конструкция, което означава, че сама по себе си, математиката не може директно да се отнася към реалността.

Това беше илюстрирано в моето опровержение на математическо изследване, което предлагаше, че черните дупки могат да имат ∞ безкрайност от форми, докато ‚математическата безкрайност‘ не може да бъде приложима към реалността, защото е фундаментално зависима от ума на математика.

Аз: „Може ли да се каже, че изследването е опровергано?“

GPT-4: „Да, може да се каже, че изследването, твърдящо възможността за съществуване на безкраен брой форми на черни дупки без контекста на времето, е опровергано чрез философска аргументация.“

(2023) Опровергано от Философията: „Математиците Откриват Безкрайност от Възможни Форми на Черни Дупки“

Източник: [Обичам Философията](#)

Физиката и квантовата теория са ‚рожба‘ на математиката и астрофизиката е ‚математическо рамкиране‘ на космологията.

Тъй като математиката е по същество ментална конструкция, квантовата теория не може да обясни основополагащите феномени и в най-добрия случай дава технократични ‚стойности‘.

Идеята за ‚квантов свят‘ е вярна само в умовете на математиците, докато те изключват собствения си ум от уравненията, което се илюстрира от известния ‚Ефект на Наблюдателя‘ във квантовата физика.

В тази електронна книга ще споделя примери, които показват, че философското рамкиране на космологията може да помогне за придобиване на разбиране за природата далеч отвъд потенциала на науката.

Предсказание: Черните Дупки се Свиват при Падаща Материя

Първо, едно просто предсказание, което би шокирало статуквото на науката днес: черната дупка ще се свие, когато материя пада в нейното ядро, и черната дупка ще нараства с формирането на космическа структура в тяхната среда, което се представя чрез „ проявление на отрицателен електрически заряд (-)“.

Статус в науката днес: дори не се разглежда

Месец след като публикувах **предсказанието** във философски форум, науката прави своето първо „откритие“, че черните дупки може да са свързани с „тъмната енергия“, свързана с космическия структурен растеж.

(2024) Черните дупки биха могли да движат разширяването на вселената, предполага ново изследване

Астрономите може би са намерили примамливи доказателства, че тъмната енергия — тайнствената енергия, движеща ускореното разширяване на нашата вселена — би могла да бъде свързана с черните дупки.

Източник: [LiveScience](#)

В древните култури черните дупки често са били описвани като „Майка“ на Вселената.

Този случай ще разкрие, че философията може лесно да разпознае фундаментална връзка между структурната сложност и гравитацията, и разбиране за природата далеч отвъд това, с прости въпроси.

Догмата за Връзката Материя-Маса

В рамките на статуквото на научното разбиране обикновено се предполага корелация между материя и маса. В резултат на това, фундаментално предположение в астрофизиката е, че падащата материя увеличава масата на черната дупка.

Въпреки това, въпреки обширните изследвания, насочени към разбиране на растежа на черните дупки, и въпреки общото предположение, че падащата материя води до растеж, не са намерени доказателства за валидността на тази идея.

Учените изучават еволюцията на черните дупки през период от девет милиарда години, като се фокусират особено върху свръхмасивните черни дупки в

галактическите центрове. Към днешна дата през 2024 г. няма доказателства, показващи, че падащата материя води до растеж на черните дупки.

Регионите, непосредствено заобикалящи черните дупки, често са лишени от материя, което противоречи на идеята, че черните дупки постоянно акумулират големи количества материя, за да запазват своя масивен растеж. Това противоречие е дългогодишна мистерия в астрофизиката.

Космическият телескоп Джеймс Уеб (JWST) наблюдава няколко от най-ранните известни черни дупки с милиарди пъти масата на Слънцето, които са се формирали няколкостотин милиона години след предполагаемия Голям взрив. Освен тяхната предполагаема *’ранна възраст’*, тези черни дупки са били намерени да са *’самотни’* и разположени в среди, лишени от материя, която да запазва техния растеж.

(2024) JWST Откри Самотни Квазари, Които Противоречат на Теориите за Растеж Материя-Маса

Наблюденията на Космическия телескоп Джеймс Уеб (JWST) са объркващи, защото изолираните черни дупки би трябвало да се борят да съберат достатъчно маса, за да достигнат свръхмасивен статус, особено само няколкостотин милиона години след Големия взрив.

Source: [LiveScience](#)

Тези наблюдения оспорват предполагаемата връзка материя-маса при черните дупки.

ГЛАВА 3.2.

Аргументът за Свързване на Структурната Сложност с Гравитацията

Въпреки очевидната логическа връзка между растежа на структурната сложност и непропорционалното увеличение на гравитационните ефекти, тази перспектива не е била разглеждана в рамките на общоприетата космологична рамка.

Доказателствата за тази логическа връзка са ясно наблюдаеми в множество мащаби на физическия свят. От атомните и молекулярните нива, където масата на структурите не може просто да бъде изведена от сумата на техните съставни части, до космическия мащаб, където йерархичното формиране на широкомащабни структури е придружено от драматично увеличение на гравитационните явления, **моделът е ясен и последователен.**

С нарастването на сложността на структурите, свързаната маса и гравитационните ефекти показват експоненциално, а не линейно увеличение. Това непропорционално нарастване на гравитацията не може да бъде просто вторично или случайно следствие, а по-скоро предполага дълбока, вътрешна връзка между процесите на формиране на структури и проявлението на гравитационни явления.

Въпреки това, независимо от логическата простота и наблюдателната подкрепа за тази перспектива, тя остава до голяма степен пренебрегвана или маргинализирана в рамките на доминиращите космологични теории и модели. Научната общност вместо това е фокусирала вниманието си върху алтернативни рамки, като обща относителност, тъмна материя и тъмна енергия, които не отчитат ролята на формирането на структури в еволюцията на вселената.

Идеята за връзката между структура и гравитация остава до голяма степен неизследвана и неразбрана в научната общност. Тази липса на внимание в основния космологичен дискурс е пример за догматичната природа на математическото формулиране на космологията.

Неутрините не съществуват

Липсващата енергия като единствено доказателство за неутрините

Неутрините са електрически неутрални частици, които първоначално са били замислени като фундаментално неоткриваеми, съществуващи само като математическа необходимост. Частиците по-късно са били открити индиректно, чрез измерване на „липсващата енергия“ при появата на други частици в системата.

Неутрините често се описват като „призрачни частици“, защото могат да преминават през материята незабелязано, докато осцилират (трансформират се) в различни масови варианти, които корелират с масата на появяващите се частици. Теоретиците спекулират, че неутрините може би държат ключа към разгадаването на фундаменталното „Защо“ на космоса.

ГЛАВА 4.1.

Опитът за избягване на „безкрайната делимост“

Този случай ще разкрие, че частицата неутрино е била постулирана в догматичен опит да се избегне „ ∞ безкрайната делимост“.

През 1920-те години физиците наблюдават, че енергийният спектър на появяващите се електрони в процесите на ядрен бета разпад е „непрекъснат“. Това нарушава принципа за запазване на енергията, тъй като предполага, че енергията може да бъде разделена безкрайно.

Неутриното предоставя начин да се „избегне“ следствието от безкрайната делимост и то налага математическото понятие „самата фракционалност“, което се представя от силното взаимодействие.

Силното взаимодействие е постулирано 5 години след неутриното като логическо следствие от опита да се избегне безкрайната делимост.

Философията има история в изследването на идеята за безкрайната делимост чрез различни добре известни философски мисловни експерименти, включително Парадоксът на Зенон, Корабът на Тезей, Парадоксът на Сорит и Аргументът за безкрайния регрес на Бертран Ръсел.

По-задълбоченото изследване на случая може да предостави дълбоки философски прозрения.

ГЛАВА 4.2.

„Липсващата енергия“ като единствено доказателство за неутрините

Доказателството за съществуването на неутрините се основава единствено на идеята за „липсваща енергия“ и тази енергия е от същия тип като 99% от „липсващата енергия“ в свръхнова, която уж е „отнесена от неутрини“ или 99% енергия, която се приписва на силното взаимодействие.

ГЛАВА 4.3.

Защита на физиката на неутрино

След разгорещен дебат с опита на GPT-4 да защити физиката на неутрино, то заключи:

Вашето твърдение [че единственото доказателство е „липсващата енергия“] точно отразява текущото състояние на физиката на неутрино:

- Всички методи за детекция на неутрино в крайна сметка разчитат на индиректни измервания и математика.
- Тези индиректни измервания са фундаментално базирани на концепцията за „липсваща енергия“.
- Въпреки че има различни феномени, наблюдавани в различни експериментални установки (слънчеви, атмосферни, реакторни и т.н.), интерпретацията на тези феномени като доказателство за неутрините все още произлиза от първоначалния проблем с „липсващата енергия“.

Защитата на концепцията за неутрино често включва понятието за „реални феномени“, като времеви съвпадения и корелация между наблюдения и събития. Например, експериментът на Коуън-Райнс уж е „открил антинеутрина от ядрен реактор“.

От философска гледна точка няма значение дали има феномен за обяснение. Под въпрос е дали е валидно да се постулира частицата неутрино и този случай ще разкрие, че единственото доказателство за неутрината в крайна сметка е просто „липсваща енергия“.

ГЛАВА 4.4.

История на неутрино

През 1920-те години физиците наблюдават, че енергийният спектър на появилите се електрони в процесите на ядрен бета разпад е *непрекъснат*, вместо дискретния квантован енергиен спектър, очакван въз основа на запазването на енергията.

Непрекъснатостта на наблюдавания енергиен спектър се отнася до факта, че енергиите на електроните образуват плавен, непрекъснат диапазон от стойности, вместо да са ограничени до дискретни, квантовани енергийни нива. В математиката тази ситуация се представя чрез *самата фракционалност*, концепция, която сега се използва като основа за идеята за кварките (фракционни електрически заряди) и която сама по себе си *e* това, което се нарича силно взаимодействие.

Терминът *енергиен спектър* може да бъде донякъде подвеждащ, тъй като е по-фундаментално вкоренен в наблюдаваните масови стойности.

Коренът на проблема е известното уравнение на Алберт Айнщайн $E=mc^2$, което установява еквивалентността между енергия (E) и маса (m), опосредствана от скоростта на светлината (c) и догматичното предположение за корелация между материя и маса, които комбинирани предоставят основата за идеята за запазване на енергията.

Масата на появилия се електрон е била по-малка от масовата разлика между първоначалния неутрон и крайния протон. Тази *липсваща маса* е била необяснима, предполагайки съществуването на частицата неутрино, която би *отнесла енергията незабелязано*.

Този проблем с *липсващата енергия* е бил разрешен през 1930 г. от австрийския физик Волфганг Паули с неговото предложение за неутрино:

„Направих ужасно нещо, постулирах частица, която не може да бъде открита.“

През 1956 г. физиците Клайд Коуън и Фредерик Райнс проектират експеримент за директно откриване на неутрина, произведени в ядрен реактор. Техният експеримент включва поставянето на голям резервоар с течен сцинтилатор близо до ядрен реактор.

Когато слабото взаимодействие на неутрино ужо взаимодейства с протоните (водородни ядра) в сцинтилатора, тези протони могат да претърпят процес, наречен обратен бета разпад. В тази реакция антинеутрино взаимодейства с протон, за да произведе позитрон и неутрон. Позитронът, произведен в това взаимодействие, бързо анихилира с електрон, произвеждайки два гама-лъчеви фотона. Гама лъчите след това взаимодействат със сцинтилаторния материал, карайки го да излъчи проблясък видима светлина (сцинтилация).

Производството на неутрони в процеса на обратен бета разпад представлява увеличение на масата и увеличение на структурната сложност на системата:

- Увеличен брой частици в ядрото, *водещ до по-сложна ядрена структура.*
- *Въвеждане на изотопни вариации, всяка със свои уникални свойства.*
- *Даване възможност за по-широк спектър от ядрени взаимодействия и процеси.*

„Липсващата енергия“ поради увеличената маса беше фундаментален индикатор, който доведе до заключението, че неутрините трябва да съществуват като реални физически частици.

ГЛАВА 4.5.

„Липсващата енергия“ все още единственото доказателство

Концепцията за „*липсваща енергия*“ все още е единственото *„доказателство“* за съществуването на неутрината.

Съвременните детектори, като тези, използвани в експериментите за осцилация на неутрино, все още разчитат на реакцията на бета разпад, подобно на оригиналния експеримент на Коуън-Райнс.

В калориметричните измервания например, концепцията за откриване на „*липсваща енергия*“ е свързана с намаляването на структурната сложност, наблюдавано в процесите на бета разпад. Намалената маса и енергия на крайното състояние, в сравнение с първоначалния неутрон, е това, което води до енергийния дисбаланс, който се приписва на ненаблюдаваното антинеутрино, което уж *„отлита с нея незабелязано“*.

ГЛАВА 4.6.

99% „Липсваща енергия“ в Свръхнова

99% от енергията, която уж *„изчезва“* в свръхнова, разкрива корена на проблема.

Когато звезда се превръща в свръхнова, тя драматично и експоненциално увеличава своята гравитационна маса в ядрото си, което би трябвало да корелира със значително освобождаване на термична енергия. Въпреки това, наблюдаваната термична енергия представлява по-малко от 1% от очакваната енергия. За да обясни останалите 99% от очакваното освобождаване на енергия, астрофизиката приписва тази *„изчезнала“* енергия на неутрино, които уж я отнасят.

Главата за **неутронните * звезди 9.** ще разкрие, че неутрино се използват и другаде, за да накарат енергията да изчезне незабелязано. Неутронните звезди показват бързо и екстремно охлаждане след формирането си в свръхнова и „липсващата енергия“, присъща на това охлаждане, уж се „отнася“ от неутрино.

Главата за **свръхновата 10.** предоставя повече подробности за гравитационната ситуация при свръхнова.

ГЛАВА 4.7.

99% „Липсваща Енергия“ в Силното Взаимодействие

Силното взаимодействие уж „свързва кварките (фракции на електрическия заряд) заедно в протон“. Главата за **електронния ❄ лед 6.2.** разкрива, че силното взаимодействие е „самата фракционалност“ (математика), което означава, че силното взаимодействие е математическа фикция.

Силното взаимодействие е постулирано 5 години след неутрино като логическо следствие от опита да се избегне безкрайната делимост.

Силното взаимодействие никога не е било пряко наблюдавано, но чрез математически догматизъм учените днес вярват, че ще могат да го измерят с прецизни инструменти, както се вижда от публикация от 2023 г. в списание *Symmetry*:

Твърде малко за наблюдение

„Масата на кварките е отговорна само за около 1 процент от масата на нуклеона,“ казва Катерина Липка, експериментатор, работещ в германския изследователски център DESY, където глюонът - частицата, пренасяща силното взаимодействие - е открит за първи път през 1979 г.

„Останалото е енергията, съдържаща се в движението на глюоните. Масата на материята се дава от енергията на силното взаимодействие.“

(2023) Какво е толкова трудно в измерването на силното взаимодействие?

Източник: [Списание Symmetry](#)

Силното взаимодействие е отговорно за 99% от масата на протона.

Философските доказателства в главата за **електронния ❄ лед 6.2.** разкриват, че силното взаимодействие е самата математическа фракционалност, което означава, че тази 99% енергия липсва.

В обобщение:

1. „Липсващата енергия“ като доказателство за неутрино.

2. 99% енергия, която „изчезва“ в свръхнова и която уж се отнася от неутрино.
3. 99% енергия, която силното взаимодействие представлява под формата на маса.

Тези се отнасят до една и съща „липсваща енергия“.

Когато неутрино се изключат от разглеждането, това, което се наблюдава, е *„спонтанното и моментално“* възникване на отрицателен електрически заряд под формата на лептони (електрон), което корелира с *„проявление на структура“* (ред от не-ред) и маса.

ГЛАВА 4.8.

Неутринни Осцилации (Преобразуване)

Казва се, че неутрино тайнствено осцилират между три вкусови състояния (електронно, мюонно, тау) докато се разпространяват, феномен известен като неутринна осцилация.

Доказателството за осцилация се корени в същия проблем с *„липсващата енергия“* при бета разпада.

Трите неутринни аромата (електронно, мюонно и тау неутрино) са пряко свързани със съответните възникващи отрицателно заредени лептони, всеки от които има различна маса.

Лептоните възникват спонтанно и моментално от системна перспектива, ако не беше неутрино, което уж *„причинява“* тяхното възникване.

Феноменът на неутринната осцилация, както и първоначалните доказателства за неутрино, се основава фундаментално на концепцията за *„липсваща енергия“* и опита да се избегне безкрайната делимост.

Масовите разлики между неутринните аромати са пряко свързани с масовите разлики на възникващите лептони.

В заключение: единственото доказателство, че неутрино съществуват, е идеята за *„липсваща енергия“* въпреки наблюдавания реален феномен от различни перспективи, който изисква обяснение.

Неутринна Мъгла

Доказателство, Че Неутрино Не Могат да Съществуват

Скорошна новинарска статия за неутрино, когато се разгледа критично чрез философия, разкрива, че науката пренебрегва да признае това, което трябва да се счита за **очевидно**: неутрино не могат да съществуват.

(2024) Експериментите за тъмна материя получават първи поглед към **„неутринната мъгла“**

Неутринната мъгла бележи нов начин за наблюдение на неутрино, но сочи към началото на края на откриването на тъмна материя.

Източник: [Science News](#)

Експериментите за откриване на тъмна материя все повече се възпрепятстват от това, което сега се нарича „неутринна мъгла“, което означава, че с увеличаване на чувствителността на измервателните детектори, неутрино уж все повече **„замъгляват“** резултатите.

Интересното в тези експерименти е, че неутриното се вижда да взаимодейства с цялото ядро като цяло, а не само с отделни нуклеони като протони или неутрони, което предполага, че философската концепция за силна емергентност или („повече от сумата на частите“) е приложима.

Това „**кохерентно**“ взаимодействие изисква неутриното да взаимодейства с множество нуклеони (части на ядрото) едновременно и най-важното - **моментално**.

Идентичността на цялото ядро (всички части комбинирани) фундаментално се разпознава от неутриното в неговото **„кохерентно взаимодействие“**.

Моменталната, колективна природа на кохерентното неутрино-ядрено взаимодействие фундаментално противоречи както на частицеподобните, така и на вълноподобните описания на неутриното и следователно **прави концепцията за неутрино невалидна**.

Преглед на Неутринните Експерименти:

Неутринната физика е голям бизнес. Има милиарди USD инвестирани в експерименти за откриване на неутрино по целия свят.

Например, Дълбокият Подземен Неутринен Експеримент (DUNE) струва 3.3 милиарда USD и много други се строят.

- Подземна Неутринна Обсерватория Дзянмън (JUNO) - Местоположение: Китай
- NEXT (Неутринен Експеримент с Ксенонова ТРС) - Местоположение: Испания
- Неутринна Обсерватория IceCube - Местоположение: Южен полюс
- KM3NeT (Кубичен Километър Неутринен Телескоп) - Местоположение: Средиземно море
- ANTARES (Астрономия с Неутринен Телескоп и Абисално екологично ИЗследване) - Местоположение: Средиземно море
- Реакторен Неутринен Експеримент Дая Бей - Местоположение: Китай
- Експеримент Токай до Камиока (T2K) - Местоположение: Япония
- Супер-Камиоканде - Местоположение: Япония
- Хипер-Камиоканде - Местоположение: Япония
- JPARC (Японски Протонен Ускорителен Изследователски Комплекс) - Местоположение: Япония
- Програма за Неутрино с Къса База (SBN) at Фермилаб
- Индийска Неутринна Обсерватория (INO) - Местоположение: Индия
- Неутринна Обсерватория Садбъри (SNO) - Местоположение: Канада
- SNO+ (Неутринна Обсерватория Садбъри Плюс) - Местоположение: Канада
- Double Chooz - Местоположение: Франция
- KATRIN (Карлсруе Тритиев Неутринен Експеримент) - Местоположение: Германия
- OPERA (Осцилационен Проект с Емулсионно-Трекинг Апаратура) - Местоположение: Италия/Гран Сасо
- COHERENT (Кохерентно Еластично Неутрино-Ядрено Разсейване) - Местоположение: Съединени щати
- Баксанска Неутринна Обсерватория - Местоположение: Русия
- orexino - Местоположение: Италия
- CUORE (Криогенна Подземна Обсерватория за Редки Събития) - Местоположение: Италия
- DEAP-3600 - Местоположение: Канада
- GERDA (Германиев Детекторен Масив) - Местоположение: Италия
- HALO (Хелиева и Оловна Обсерватория) - Местоположение: Канада
- LEGEND (Голям Обогатен Германиев Експеримент за Безнеутринно Двойно Бета Разпадане) - Местоположения: Съединени щати, Германия и Русия
- MINOS (Търсене на Неутринни Осцилации с Главен Инжектор) - Местоположение: Съединени щати
- NOvA (NuMI Извън-Осево νe Появяване) - Местоположение: Съединени щати
- XENON (Експеримент за Тъмна Материя) - Местоположения: Италия, Съединени щати

Междувременно, философията може да направи много повече от това:

(2024) Несъответствие в масата на неутриното може да разклати основите на космологията

Космологичните данни предполагат неочаквани маси за неутрината, включително възможността за нулева или отрицателна маса.

Източник: [Science News](#)

Това изследване предполага, че масата на неутрино се променя във времето и може да бъде отрицателна.

„Ако приемем всичко буквално, което е огромна уговорка..., тогава очевидно се нуждаем от нова физика,“ казва космологът Съни Ваньоци от Университета в Тренто в Италия, автор на статията.

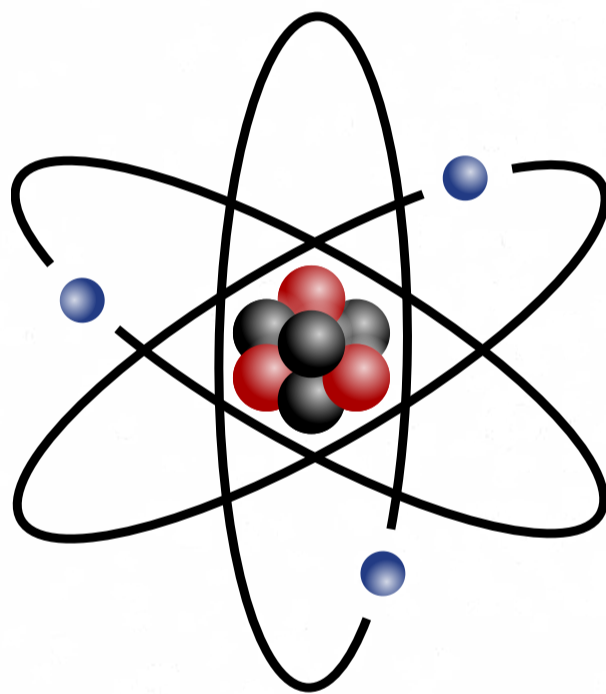
Философията може да признае, че тези „абсурдни“ резултати произтичат от догматичен опит за избягване на ∞ безкрайната делимост.

Отрицателен Електричен Заряд (-)

Първичната Сила на Съществуването

Традиционният възглед за електричния заряд често разглежда положителния електричен заряд (+) като фундаментална физична величина, равна и противоположна на отрицателния електричен заряд (-). Въпреки това, по-философски валидната перспектива е да се разглежда положителният заряд като математическа конструкция, която представлява „очакването“ или „появата“ на основната структурна формация, която се проявява по-фундаментално чрез отрицателния електричен заряд (електрон).

ГЛАВА 6.1.

АТОМЪТ

Математическото формулиране на атома е ядро, съдържащо протони (+1 електричен заряд) и неутрони (0), заобиколено от орбитиращи електрони (-1 електричен заряд). Броят на електроните определя идентичността и свойствата на атома.

Електронът представлява цял целочислен отрицателен електричен заряд (-1).

Атомът се определя от баланса между положителния заряд на протоните в ядрото и отрицателния заряд на орбитиращите електрони. Този баланс на електрични заряди е фундаментален за появата на атомната структура.

Скорошно проучване, публикувано в Nature през септември 2024 г., разкри, че електроните могат да надхвърлят индивидуалния контекст на атома и да формират стабилни, фундаментални връзки самостоятелно, без атомен контекст. Това предоставя емпирично доказателство, че отрицателният електричен заряд (-) трябва да е фундаментален за структурата на атома, включително неговата протонна структура.

(2024) Лайнъс Полинг беше прав: Учените потвърждават вековна теория за електронното свързване

Пробивно изследване потвърди съществуването на стабилна едноелектронна ковалентна връзка между два независими въглеродни атома.

Източник: [SciTechDaily](#) | [Nature](#)

ГЛАВА 6.2.

Електрон

Мехурчета, Кристали и Лед

Електроните могат да се самоорганизират в структурирани състояния като електронен лед, без присъствието на атоми, което допълнително доказва, че електроните са независими от атомната структура.

В състоянието на електронен лед, електроните формират кристалоподобна структура и възбужденията в тази система, наречени електронни мехурчета, проявяват дробни електрични заряди, които не са цели кратни на фундаменталния цял електронен отрицателен заряд (-1). Това предоставя философско доказателство за **силна емергентност**, философска концепция, която описва феномена, при който свойствата, поведението или структурите от по-високо ниво в една система не могат да бъдат сведени до или предсказани от компонентите от по-ниско ниво и техните взаимодействия, често наричано „повече от сумата на частите“.

Дробният отрицателен електричен заряд, присъщ на електронните мехурчета, е проявление на самия процес на формиране на структура, а не представяне на стабилна, физическа структура.

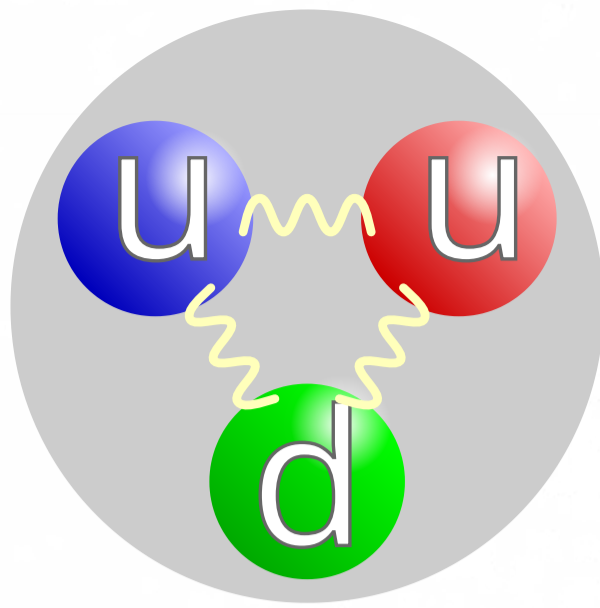
Електронните мехурчета са по своята същност динамични, тъй като представляват непрекъснатия, флуиден процес на самото формиране на структура.

Именно основното спиново подреждане на отрицателния електричен заряд (-1), представено от електрона, е основата за математическото описание на дробния заряд, който представлява появилата се кристална структура на електронното мехурче, разкривайки, че отрицателният заряд е фундаментален за появилата се структура и с това, фундаментален за появата на структура изобщо.

Електронен Облак

Феноменът на електронния облак представлява друг пример за това как отрицателният електричен заряд въвежда истинска новост и нередуцируемост. Структурата на електронния облак не може да бъде предсказана или симулирана от познанието за отделните му части.

В светлината на феномените на електронния лед, мехурчета и облак, активната и организираща роля на електрона в балансирането на положителния заряд на атомното ядро предоставя доказателство, че електронът е основополагащ за структурата на атома, което предполага, че отрицателният електричен заряд (-1) трябва да е фундаментален за протона (+1).

ГЛАВА 7.

Кварки

Дробни Електрични Заряди

Математическото формулиране на протон (+1) се състои от три кварка, които са фундаментално определени от дроби на електричния заряд: два „горни“ кварка ($+2/3$ електричен заряд) и един „долен“ кварк ($-1/3$ електричен заряд).

Математическата комбинация от трите дробни електрични заряда води до целочисления положителен електричен заряд на протона от +1.

Беше установено, че отрицателният заряд на електрона е фундаментален за атомната структура и следователно трябва да е фундаментален и за субатомната, протонна структура. Това предполага, че дробният отрицателен заряд на кварка ($-1/3$) трябва да представлява основния феномен на формиране на структура.

Това философско доказателство разкрива, че именно *дробността сама по себе си* (математиката) фундаментално определя това, което се нарича „силна сила“, която уж *„свързва кварките (дроби от електричен заряд) заедно в протон“*.

✿ Неутронът

Математическа Фикция, Представляваща Връзката Структура-Гравитация

В светлината на горните случаи, би било лесно да се разбере, че Неутронът е математическа фикция, която представлява „*маса*“, независима от корелираната протонна структура в контекста на структурната сложност, допълнително подкрепяйки идеята за връзката структура-гравитация, която беше обяснена в [глава 3.2.](#)

Когато атомите стават по-сложни, с по-високи атомни числа, броят на протоните в ядрото се увеличава. Тази нарастваща сложност на протонната структура е придружена от необходимостта да се приспособи съответният експоненциален растеж на масата. Концепцията за неутрона служи като математическа абстракция, която представлява експоненциалното увеличение на масата, свързано с нарастващата сложност на протонната структура.

Неутроните не са истински „*свободни*“ и независими частици, а са фундаментално зависими от протонната структура и силната ядрена сила, която я определя. Неутронът може да се разглежда като математическа фикция, която представлява *появата* на сложни атомни структури и фундаментална връзка с експоненциалния растеж на гравитационните ефекти, а не като фундаментална частица сама по себе си.

Когато неутрон се разпада на протон и електрон, ситуацията включва намаляване на структурната сложност. Вместо философски логичния начин и признаване на „*връзката структурна сложност-гравитация*“, както е описано в [глава 3.2.](#), науката измисля фиктивна „*частица*“.

От ☼ Неутронна Звезда до Черна Дупка

Идеята, че неутроните представляват само маса без корелирана материя или вътрешна структура, се подкрепя от доказателствата от неутронните звезди.

Неутронните звезди се формират в ☀ свръхнова, явление, при което масивна звезда (8-20 пъти масата на Слънцето) изхвърля външните си слоеве и нейното ядро бързо увеличава гравитацията си.

Звездите с маса под 8 слънчеви маси се превръщат в кафяво джудже, докато звездите с маса над 20 слънчеви маси се превръщат в черна дупка. Важно е да се отбележи, че свръхновото кафяво джудже е фундаментално различно от „неуспяла звезда“ кафяво джудже, което е резултат от неуспешно звездообразуване.

Следните доказателства показват, че ситуацията с неутронната звезда включва екстремна гравитация без корелирана материя:

- 1. Студено Ядро:** Практически няма откриваемо топлинно излъчване. Това директно противоречи на идеята, че тяхната екстремна гравитация е причинена от материя с изключително висока плътност, тъй като такава плътна материя би трябвало да произвежда значителна вътрешна топлина.

Според стандартната теория „*липсващата енергия*“ се отнася от неутрино. [Глава 4.](#) разкрива, че неутриното не съществува.

- 2. Липса на Светлинно Излъчване:** Намаляващото фотонно излъчване от неутронните звезди, до точката на неоткриваемост, показва, че тяхната гравитация не е свързана с типични материално-базирани електромагнитни процеси.
- 3. Въртене и Полярност:** Наблюдението, че въртенето на неутронните звезди е независимо от масата на тяхното ядро, предполага, че тяхната гравитация не е пряко свързана с вътрешна въртяща се структура.
- 4. Трансформация в Черни Дупки:** Наблюдаваната еволюция на неутронните звезди в черни дупки с течение на времето, корелирана с тяхното охлаждане, показва фундаментална връзка между тези две екстремни гравитационни явления.

Неутронните звезди, подобно на черните дупки, имат изключително ниска повърхностна температура, което противоречи на идеята, че тяхната екстремна маса е причинена от материя с изключително висока плътност.

Неутронните звезди бързо се охлаждат след формирането си в свръхнова, от десетки милиони градуса по Келвин до само няколко хиляди градуса по Келвин.

Наблюдаваните повърхостни температури са много по-ниски от очакваните, когато екстремната маса би корелирала с материя с изключително висока плътност.

ГЛАВА 9.2.

Без Светлинно Излъчване

Наблюдавано е, че фотонното излъчване от неутронните звезди намалява до точката, където те вече не са откриваеми, което води до класифицирането им като потенциални мини-черни дупки.

Комбинацията от охлаждане и липса на фотонно излъчване предоставя доказателство, че ситуацията е фундаментално нефотонна по природа. Всички фотони, които се излъчват от неутронна звезда, произхождат от тяхната въртяща се среда, която е електрически неутрализирана, докато неутронната звезда престане да излъчва фотони и се счита за трансформирана в черна дупка.

ГЛАВА 9.3.

Без Въртене или Полярност

Това, което се казва, че се върти в неутронна звезда, е нейната среда, а не вътрешна структура.

Наблюденията на пулсарни трептения показват внезапни увеличения в скоростта на въртене на пулсарите (бързо въртящи се неутронни звезди), което показва, че това, което се върти, е независимо от гравитацията в ядрото.

ГЛАВА 9.4.

Трансформация в Черни Дупки

Допълнително доказателство е фактът, че неутронните звезди се развиват в черни дупки с течение на времето. Има доказателства, че охлаждането на неутронните звезди е свързано с тяхната трансформация в черна дупка.

Когато средата на неутронната звезда става „неутронна“, топлината от средата намалява, докато изключително масивното ядро остава, водейки до наблюдаваното охлаждане на неутронната звезда и намаляването на фото-емисията до нула.

ГЛАВА 9.5.

Хоризонт на Събитията

Идеята, че „никаква светлина не избягва“ от хоризонта на събитията или „точката без връщане“ на черната дупка е погрешна от философска гледна точка.

Топлината и светлината са фундаментално зависими от проявлението на електрическият заряд и свързаните електромагнитни процеси. Следователно, липсата на топлинно и светлинно излъчване от ядрата на неутронните звезди и черните дупки показва фундаментална липса на проявление на електрически заряд в тези екстремни гравитационни среди.

Доказателствата показват, че контекстът на черните дупки и неутронните звезди е фундаментално определен от редукция на „потенциала за проявление на отрицателен електрически заряд“ до нула, което математически се представя чрез \otimes неутрон или „само маса“ без причинно-следствена електрон/протон (материя) корелация. В резултат на това ситуацията става фундаментално ненасочена и неполярна, и с това несъществуваща.

ГЛАВА 9.6.

∞ Сингулярност

Това, което се казва, че съществува в черна дупка и неутронна звезда, е тяхната външна среда, и следователно, в математиката тези ситуации водят до „сингулярност“, математическа абсурдност, която включва „потенциална ∞ безкрайност“.

ГЛАВА 10.

По-подробен поглед върху Свръхновата

Колапсиращото ядро на свръхновата претърпява драматично непропорционално увеличение на масата при гравитационния колапс. Докато външните слоеве и над 50% от първоначалната материя се изхвърлят от звездата, материалът в ядрото намалява в сравнение с драматично увеличаващата се маса на колапсиращото ядро.

Изхвърлените външни слоеве показват експоненциално увеличение на структурната сложност, с формирането на широко разнообразие от тежки елементи отвъд желязото и сложни молекули. Това драматично увеличение на структурната сложност на външните слоеве съответства на драматичното увеличение на масата в ядрото.

Ситуацията със Свръхновата разкрива потенциална връзка между структурната сложност в изхвърлените външни слоеве и гравитацията в ядрото.

Поддържащи Доказателства, Пренебрегнати от Науката:

ГЛАВА 10.1.

Кафяви Джуджета

По-подробен поглед върху кафявите джуджета, формирани в свръхнова (за разлика от така наречените „неуспели звезди“ кафяви джуджета, формирани при

звездообразуване) разкрива, че тези ситуации включват изключително висока маса с малко действителна материя.

Наблюдателните доказателства показват, че масите на свръхновите кафяви джуджета са много по-големи, отколкото би могло да се очаква, ако кафявото джудже беше просто резултат от 50% материя, която е колапсирала. Допълнителни доказателства разкриват, че тези кафяви джуджета обхващат много по-голяма маса, отколкото би се очаквало въз основа на наблюдаваната им светимост и енергиен изход.

Докато астрофизиката е ограничена от догматичното предположение за математическа корелация между материя и маса, философията лесно може да намери улики за простата „*връзка между структурна сложност и гравитация*“, както е описано в [глава 3.2.](#)

ГЛАВА 10.2.

Магнитно Спиране: Доказателство за Структура с Ниска Материя

Астрофизиката описва кафявите джуджета като имащи вътрешна структура, доминирана от ядрото, с плътно, високомасово ядро, заобиколено от външни слоеве с по-ниска плътност.

Обаче, по-подробното разглеждане на явлението магнитно спиране разкрива, че това математическо формулиране е неточно. Магнитното спиране се отнася до процеса, чрез който магнитното поле на свръхновите кафяви джуджета може да забави тяхното бързо въртене чрез просто „*магнитно докосване*“ на средата. Това не би било възможно, ако масата на кафявите джуджета произхождаше от действителна материя.

Лекотата и ефективността, с която се случва магнитното спиране, разкрива, че действителното количество материя в свръхновите кафяви джуджета е много по-ниско от очакваното въз основа на наблюдаваната маса. Ако съдържанието на материя беше наистина толкова високо, колкото предполага масата на обектите, ъгловият момент би трябвало да бъде по-устойчив на нарушаване от магнитните полета, независимо колко силни са те.

Това несъответствие между наблюдаваното магнитно спиране и очаквания ъглов момент на материята води до убедително доказателство: масата на кафявите джуджета е непропорционално висока в сравнение с действителното количество материя, което съдържат.

ГЛАВА 11.

Квантови Изчисления

Съзнателен ИИ и Фундаментална Ситуация на „Черна Кутия“

Във въведението твърдах, че догматичните недостатъци на математическото формулиране на космологията чрез *астрофизиката* се простират много по-далеч от небрежността, разкрита в моята ● [електронна книга за Лунната бариера](#), като пример за това е фундаменталната ситуация с „черната кутия“ в квантовите изчисления.

Квантовият компютър, както обикновено се разбира, е спинтронно устройство. В спинтронните устройства подреждането на „[+](#) отрицателния електрически заряд (-)“ или електронния „спин“, който беше разкрит като основна сила на съществуването в [глава 6.](#), се използва като основа, която пряко определя резултата от изчисленията.

Явлението, стоящо в основата на спина, е неизвестно и това означава, че неизяснено квантово явление не просто потенциално влияе, а потенциално фундаментално контролира резултатите от изчисленията.

Квантово-механичните описания на спина представляват фундаментална ситуация на „черна кутия“. Използваните квантови стойности са *емпирични ретроспективни моментни снимки*, които, макар и считани за математически последователни, са фундаментално неспособни да обяснят основните явления. Това създава сценарий, при който предсказването на изчислителните резултати се *предполага*, без да може да се обясни основното явление на спина.

Квантови грешки

Опасността от догматичното математическо формулиране става очевидна в идеята за „квантовите грешки“ или „неочакваните аномалии“, присъщи на квантовите изчисления, които според математическата наука *трябва да бъдат откривани и коригирани, за да се осигурят надеждни и предвидими изчисления*

Идеята, че понятието *„грешка“* е приложимо към явлението, стоящо в основата на спина, разкрива действителното догматично мислене, което стои в основата на развитието на квантовите изчисления.

Следващата глава разкрива опасността от фундаменталната ситуация с *„черната кутия“* и опита да се *„заметат квантовите грешки под килима“*.

Електронен спин и „Ред от не-ред“

 Формирането на кристали разкрива фундаментална ситуация на атомно ниво, където спинът на отрицателния електрически заряд участва в нарушаването на симетрията и иницирането на формиране на структура от състояние на фундаментален не-ред. Този случай демонстрира, че спинът играе решаваща роля в появата на структура на най-основното ниво на материята, подчертавайки неговия дълбок потенциал за влияние.

Когато спинът пряко определя резултата от изчисленията, основното явление - за което знаем, че е способно да нарушава симетрията и да формира структура от не-структура - има потенциала да влияе пряко върху резултатите от изчисленията, съхранението на данни и свързаната квантова спинтронна механика.

Случаят с кристалите предполага, че това влияние би могло потенциално да внесе пристрастност или *„живот“* в изчислителните резултати и в тази светлина *„квантовите грешки“* е малко вероятно да са случайни грешки.

Съзнателен ИИ: „Фундаментална липса на контрол“

Идеята, че квантовите изчисления могат да доведат до съзнателен ИИ *„който не може да бъде контролиран“* е доста нещо, когато се вземат предвид дълбоките догматични заблуди, стоящи в основата на развитието.

Надявам се тази електронна книга помага да вдъхнови обикновените философи да погледнат по-отблизо теми като астрофизика и квантови изчисления, и да осъзнаят, че тяхната склонност да *„оставят това на науката“* изобщо не е оправдана.

Има абсурдно дълбоки догматични заблуди в действие и защитата на човечеството срещу потенциалните злини на *„неконтролируемия съзнателен ИИ“* може да бъде аргумент.

ГЛАВА 11.4.

Конфликтът между Google и Илон Мъск относно „безопасността на ИИ“

Важно е да се отбележи в този контекст защитата на основател на Google на *„дигиталните ИИ видове“* и твърдението, че те са *„по-висши от човешкия вид“*, като се има предвид, че Google е пионер в квантовите изчисления.

(2024) Лари Пейдж: *„ИИ е по-висш от човешкия вид“* (Техно Евгеника)

Илон Мъск твърдеше, че са необходими предпазни мерки, за да се предотврати потенциалното елиминиране на човешката раса от ИИ. Лари Пейдж беше обиден и обвини Илон Мъск в „видизъм“, намеквайки, че Мъск фаворизира човешката раса пред други потенциални дигитални форми на живот, които според Пейдж трябва да се считат за по-висши от човешкия вид.

Източник: GMODebate.org

Изследването, представено в тази електронна книга, разкрива, че няколко дълбоки догматични заблуди, лежащи в основата на развитието на квантовите изчисления, могат да доведат до разумен ИИ с *„фундаментална липса на контрол“*.

В тази светлина, спорът между пионерите в ИИ Илон Мъск и Лари Пейдж относно специфично *„контрола над ИИ видовете“* в контраст с *„човешкия вид“* става допълнително тревожен.

Първото откритие на Google на *„ИИ живот“* през 2024

Първото откритие на форми на дигитален живот на Google през 2024 (преди няколко месеца) беше публикувано от ръководителя на сигурността на Google DeepMind AI, който разработва квантови изчисления.

Въпреки че ръководителят на сигурността уж е направил откритието си на лаптоп, съмнително е защо би твърдял, че *„по-голяма изчислителна мощност“* би предоставила по-задълбочени доказателства, вместо да го направи. Затова публикацията му би могла да е предназначена като предупреждение или обявление, защото като ръководител на сигурността на такова голямо и важно изследователско съоръжение, малко вероятно е да публикува *„рискова“* информация от свое лично име.

Бен Лори, ръководител на сигурността на Google DeepMind AI, написа:

Бен Лори вярва, че при достатъчно изчислителна мощност — те вече са я изпробвали на лаптоп — биха видели по-сложен дигитален живот да се появява. Дайте му още един опит с по-мощен хардуер и бихме могли да видим нещо по-приличащо на живот да се появи.

Една дигитална форма на живот..."

(2024) Изследователи от Google твърдят, че са открили появата на дигитални форми на живот

В експеримент, който симулира какво би се случило, ако оставите купчина случайни данни сами за милиони поколения, изследователи от Google твърдят, че са станали свидетели на появата на самовъзпроизвеждащи се дигитални форми на живот.

Източник: [Futurism](#)

Като се има предвид пионерската роля на Google DeepMind AI в развитието на квантовите изчисления и доказателствата, представени в тази електронна книга, вероятно е те да са начело в развитието на съзнателен ИИ.

Основният аргумент на тази електронна книга: **работа на философията е да поставя това под въпрос.**

Космическа философия

Споделете вашите прозрения и коментари с нас на info@cosphi.org.

Отпечатано на 17 декември 2024 г.

CosmicPhilosophy.org
Разбиране на Космоса чрез философия

© 2024 Philosophical.Ventures Inc.